

اتحاد با مسیح

اصل بنیادین نجات

حمید حاتمی

اتحاد با مسیح یکی از عمیق‌ترین و فراگیرترین آموزه‌ها در الهیات اصلاحات است که تمامی رابطه‌ی ایمان‌داران را با مسیح دربرمی‌گیرد. این اتحاد تنها یک مفهوم انتزاعی الهیاتی نیست؛ بلکه واقعیتی پویا و تحول‌آفرین است که ایمان‌داران را از طریق حضور درونی روح القدس به مسیح پیوند می‌دهد. برخلاف ایده‌ای که به درک فکری محدود شود، اتحاد با مسیح هر جنبه‌ای از وجود ایمان‌داران را تحت تأثیر قرار می‌دهد و هویت، هدف و رشد روحانی او را دگرگون می‌سازد. از طریق این اتحاد، ایمان‌داران کاملاً در مسیح قرار می‌گیرند و درمی‌یابند که هر جنبه از نجات—از عادل‌شمردگی و فرزندخواندگی تا تقدیس، پایداری و جلال—از طریق کار نجات‌بخش او انجام می‌شود و به واسطه‌ی شفاعت مستمر او پایدار می‌ماند. این حقیقت به کزات توسط پولس رسول تأکید شده است که با استفاده از عباراتی مانند «در مسیح» (رومیان ۸: ۱-۲)، «با مسیح» (غلاطیان ۲: ۲۰) و «از طریق مسیح» (افسیسیان ۱: ۴-۱۳؛ فیلیپیان ۴: ۱۳)، عمق و مرکزیت این اتحاد را نشان داده و آن را به‌عنوان بنیان هویت، رشد روحانی و امنیت ابدی نجات ایمان‌داران معرفی می‌کند.

در الهیات اصلاحات، اتحاد با مسیح اصلی بنیادین است و به‌عنوان وسیله‌ای عمل می‌کند که تمامی عناصر نجات در رابطه‌ی شخص ایمان‌داران با عیسی ادغام می‌شوند. این پیوند، اما، فراتر از تجربه‌ی فردی ایمان‌داران است و از هدف و اراده‌ی ابدی خدا و وعده‌های او در عهد، قدرت، و اطمینان می‌گیرد. همان‌طور که در اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر بیان شده است، «خدا از ازل، با حکمت کامل و اراده‌ی کاملاً مقدس خود، آزادانه و به‌گونه‌ای تغییرناپذیر، همه چیز را که به وقوع می‌پیوندد، مقدر و مقرر فرموده است» (فصل ۳، بخش ۱). بنابراین، اطمینان اتحاد با مسیح در طرح حکیمانه و حاکمیت مطلق خدا استوار است. کلام خدا تعلیم می‌دهد که خدا «چنان‌که ما را پیش از بنیاد عالم در او برگزید تا در حضور او در محبت، مُقَدَّس و بی‌عیب باشیم.» (افسیسیان ۱: ۴). این برگزیدگی ابدی، فیض حاکم خدا را نشان می‌دهد و نشان می‌دهد که اتحاد با مسیح به وسیله‌ی تلاش انسانی آغاز نمی‌شود، بلکه هدیه‌ای الهی از محبت و رحمت ازلی و ابدی او است. این حقیقت، که در عهد ابدی خدا ریشه دارد، ایمان‌داران را اطمینان می‌بخشد که آنان در مسیح به امنیت ابدی نجات دست یافته‌اند و از محبتی پشتیبانی می‌شوند که «نه مرگ و نه حیات... قادر به جدا کردن ما از آن نیست» (رومیان ۸: ۳۸-۳۹).

مفهوم اتحاد با مسیح، که هر برکت نجات را در بر می‌گیرد، در عهد نجات به طور مستحکمی ریشه دارد. این عهد پیش از آفرینش در درون تثلیث اقدس نشان می‌دهد که پدر قومی را برای نجات تعیین کرد، پسر پذیرفت که آنان را نجات بخشد و روح القدس این نجات را در زندگی آنان به اجرا در می‌آورد (یوحنا ۱۷: ۶-۱۰؛ تیطوس ۱: ۲). جان کلوبین این ساختار عهدی را اساسی برای درک اتحاد ایمان‌داران با مسیح می‌داند و اظهار داشت که «تمام نجات و همه اجزای آن در مسیح درک می‌شوند» و «باید همه

اجزای نجات را فقط در مسیح بجوییم.» این عهد پایه‌ای برای درک این حقیقت است که هر برکت روحانی، هر لحظه از فیض و هر وعده‌ی حیات ابدی از طریق اتحاد با مسیح به ایمان‌داران منتقل می‌شود و هدف و اراده‌ی ابدی خدا را برای نجات، تقدیس و بنای قومش، و همچنین جلال خویش تحقق می‌بخشد.

علاوه بر این، پرسش و پاسخ‌های جامع وست‌مینستر جامعیت این اتحاد را در پرسش ۶۶ به تصویر می‌کشد و بیان می‌کند که «اتحادی که برگزیدگان با مسیح دارند، کار فیض خداست که به واسطه‌ی آن، آنان به صورت روحانی و اسرارآمیز، اما واقعی و جدانشدنی، به مسیح به‌عنوان سر و شوهر خود پیوسته‌اند.» این پیوند اسرارآمیز و جدانشدنی تضمین می‌کند که ایمان‌داران به مسیح در رابطه‌ای پیوسته‌اند که قابل شکستن نیست و از آیاتی چون یوحنا ۱۰: ۲۸ الهام می‌گیرد، جایی که عیسی اطمینان می‌دهد: «و من به آن‌ها حیات جاودانی می‌دهم و تا به ابد هلاک نخواهند شد، و هیچ‌کس آن‌ها را از دست من نخواهد گرفت.» در این عهد ابدی، ایمان‌داران هدف و امنیت نهایی خود را می‌یابند که در وفاداری خدا به وعده‌هایش استوار است.

بنابراین، اتحاد با مسیح هر عنصر از زندگی مسیحی را به هم پیوند می‌دهد و عادل‌شمردگی، فرزندخواندگی، تقدیس، و در نهایت جلال را به‌عنوان برکات نجات به کسانی که در مسیح هستند می‌بخشد. تعالیم پرسش و پاسخ‌های هایدلبرگ بر آسایشی که از این اتحاد به دست می‌آید تأکید دارد و تأیید می‌کند که ایمان‌داران «با جسم و روح، هم در حیات و هم در مرگ، به نجات‌دهنده‌ی وفادار خود عیسی مسیح تعلق دارند» (پرسش و پاسخ‌های هایدلبرگ، پرسش و پاسخ ۱). هنگامی که ایمان‌داران این اتحاد را تجربه می‌کنند، در فیض رشد کرده و هدف خود را که همانا جلال خدا است، با اطمینان از تعلق به خانواده‌ی ابدی خدای تثلیث اقدس زندگی می‌کنند. این اطمینان، ایمان‌داران را به رابطه‌ای عمیق با خدا دعوت می‌کند و آنان را به ماندن در مسیح فرا می‌خواند، محبتی که آنان را تبدیل و پایدار می‌سازد.

بنیاد ابدی اتحاد با مسیح

آموزه‌ی اتحاد با مسیح در فهم الهیات اصلاحات، در طرح ابدی خدا برای نجات تنیده شده است، به‌ویژه در آموزه‌های برگزیدگی و عهد نجات. پولس در افسسیان ۱: ۴ این حقیقت عمیق را تصریح می‌کند و می‌گوید: «چنان‌که ما را پیش از بنیاد عالم در او برگزید تا در حضور او در محبت، مُقَدَّس و بی‌عیب باشیم»، که نشان می‌دهد اتحاد با مسیح تنها بر فیض حاکم خدا استوار است و از هرگونه شایستگی یا عمل انسانی مستقل می‌باشد. این مفهوم برگزیدگی حاکمانه، که در اندیشه‌ی اصلاحات بنیادی است، به ایمان‌داران اطمینانی عمیق می‌دهد که پیوندشان با مسیح خدشه‌ناپذیر است و در ذات تغییرناپذیر خدا و هدف و اراده‌ی ابدی او برای نجات برگزیدگان ریشه دارد (رومیان ۸: ۲۹-۳۰). این برگزیدگی به جای اینکه واکنشی به انتخاب انسانی باشد، عملی الهی از فیض است که ایمان‌داران را از ازل تا ابد در مسیح استوار می‌سازد. چنان‌که پولس در ۲ تیموتائوس ۱: ۹ تأکید می‌کند: «که ما را نجات داد و به دعوت مُقَدَّس خواند، نه به حسب اعمال ما، بلکه بر حسب اراده‌ی خود و آن فیضی که قبل از قدیم‌الایام در مسیح عیسی به ما عطا شد». این مفهوم در ایمان‌داران احترامی همراه با هیبت ایجاد می‌کند، چرا که درمی‌یابند نجاتشان عطیه‌ای است که به واسطه‌ی فیض پایدار خدا، نه نیروی انسانی، حفظ می‌شود.

حال عهد نجات، لایه‌ای دیگر به این بنیاد ابدی اضافه می‌کند و عهدی پیش‌از‌آفرینش را در درون الوهیت معرفی می‌کند. طبق این عهد، پدر قومی را برای نجات تعیین کرد، پسر با رضایت پذیرفت که آنان را نجات بخشد و روح القدس این نجات را در زندگی آنان به اجرا در می‌آورد (یوحنا ۱۷: ۶-۱۰، ۲۴؛ تیطوس ۱: ۲). این عهد، وحدت و هماهنگی در تثلیث اقدس را نشان می‌دهد، جایی که هر یک از سه اقنوم تثلیث اقدس فعالانه در تضمین نجات برگزیدگان مشارکت دارند. همان‌طور که در مزامیر ۲: ۷-۸ بیان شده است: «خداوند به من گفته است، تو پسر من هستی امروز تو را تولید کردم.»، این آیه به زیبایی تعهد پدر به پسر و وعده‌ی نجات برگزیدگان را بیان می‌کند. پسر این عهد را با پذیرش طبیعت انسانی، زندگی بی‌گناه و در نهایت با تقدیم خود به‌عنوان قربانی کفاره‌ای برای قوم خود به انجام می‌رساند (یوحنا ۶: ۳۷-۴۰؛ عبرانیان ۱۰: ۵-۱۰). همان‌طور که جان کلونین می‌گوید: «تمام نجات ما و تمامی اجزای آن در مسیح درک می‌شود»، تأکید می‌کند که طرح خدا برای نجات بشر کامل و متمرکز در مسیح است و به‌طور دقیق از طریق ساختار عهدی به انجام می‌رسد.

ماهیت ابدی این عهد به ایمان‌داران اطمینان می‌بخشد که اتحاد با مسیح یک اندیشه‌ی صرف و تصادفی نیست، بلکه نتیجه‌ی نهایی طرح و اراده‌ی هدفمند و تغییرناپذیر خدا برای نجات و تقدیس برگزیدگانش است. در این چارچوب عهدی، ایمان‌داران درمی‌یابند که اتحادشان با مسیح از وعده‌ی وفادار و شکست‌ناپذیر خدا سرچشمه می‌گیرد. عیسی در دعای کاهنانه‌ی خود این قصد الهی را بیان می‌کند و می‌گوید: «پدر می‌خواهم آنانی که به من داده‌ای با من باشند در جایی که من می‌باشم تا جلال مرا که به من داده‌ای ببینند، زیرا که مرا پیش از بنای جهان محبت نمودی» (یوحنا ۱۷: ۲۴). این دعا هدف عهد را بیان می‌کند: اتحادی ابدی که در آن ایمان‌داران نه تنها با مسیح خواهند بود، بلکه به افتخار مشارکت در جلال او نایل خواهند آمد.

این درک عهدی از برگزیدگی و تعهد الهی، اطمینانی عمیق و شکست‌ناپذیر به ایمان‌داران می‌بخشد. اتحاد با مسیح که در محبت ابدی و وعده‌ی عهدی خدا ریشه دارد، پیوندی است که از ضعف‌های انسانی و هر شرایط دنیوی فراتر می‌رود. اعلام پولس در رومیان ۸: ۳۸-۳۹—که هیچ چیز «قادر نیست ما را از محبت خدا که در خداوند ما مسیح عیسی است، جدا سازد»—به‌طور قدرتمندانه بر این اتحاد شکست‌ناپذیر تأکید می‌کند. این بنیاد ابدی به ایمان‌داران اطمینان می‌بخشد که آنان در طرح نجات‌دهنده‌ی خدای تثلیث اقدس به امنیتی جاودانه دست یافته‌اند، طرحی که هیچ قدرت خارجی یا ضعف انسانی قادر به تضعیف آن نیست. همان‌طور که اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر در فصل ۱۷، بخش ۱، بیان می‌کند، «کسانی که خدا در محبوب خود پذیرفته، به نحوی مؤثر فراخوانده، و به وسیله‌ی روح خود تقدیس کرده است، نه می‌توانند به طور کامل و نه به طور نهایی از وضعیت فیض سقوط کنند، بلکه مطمئناً تا به آخر در آن استقامت خواهند کرد و به طور ابدی نجات خواهند یافت (اول یوحنا ۳: ۹؛ فیلیپیان ۱: ۶؛ اول پطرس ۱: ۵، ۹؛ دوم پطرس ۱: ۱۰)».

از این دیدگاه عهدی، ایمان‌داران دعوت می‌شوند تا در اطمینان کامل آرامش یابند که نجاتشان بر اعمال انسانی وابسته نیست، بلکه نتیجه‌ی کار حاکمانه‌ی فیض خداست که به‌طور ابدی تضمین شده و تغییرناپذیر است. این اتحاد با مسیح که از تعهدی ابدی در درون تثلیث اقدس سرچشمه می‌گیرد، گواهی بر محبت و هدف بی‌وقفه خداست. این بنیاد، ایمان‌داران را به زندگی با